

[Elisabeth Bruun Olesen]

og det er også kvinderne, der passer de syge børn. Man overvejer i ministeriet, siger man, hvordan man kan løse det problem. Man erkender, at en forbedring af reglerne om frihed med løn under børns sygdom ville bevirke en klar forbedring af kvindernes forhold, men man siger ikke spor om, hvilke overvejelser man gør sig, og hvad man skal nå frem til i den her redegørelse. Det hænger og svæver i luften.

De glatte og indsmigrende ord har for alvor fundet vej til arbejdsministerens redegørelse, men også her er virkeligheden en anden end de flotte ord.

VS fremsatte for et stykke tid siden et forslag om en forsøgsordning med tværgående uddannelser for voksne kvinder. Arbejdsministeren udtrykte megen sympati for vores forslag, men fandt det inderlig overflødigt, da han jo selv havde samme planer, og det kunne VS da ikke have noget imod. Det har VS skam heller ikke, hvis der ellers havde været nogen realiteter bagved. Vi ville have forsøgsordninger, der skulle give erfaringer med uddannelsesforløb, som kombinerer undervisning i almene fag med faglig uddannelse, med en løbende evaluering og opsamling og en evalueringsperiode efter de tre år, forsøgsordningen skulle køre. Vi ville have økonomiske ressourcer til et målrettet, opsøgende arbejde for at rekruttere kvinder til forsøgsordningen.

Hvad viser virkeligheden så? Lige siden vores forslag blev behandlet for en måned siden, har hverdagen vist forslaget nødvendighed. Virkeligheden er, at kvinderne svigtes, også i de forsøg, der kører. Pengemangel vil nu lukke et projekt for arbejdsløse kvinder i Århus Amt, og pengemangel vil også ramme Teknologisk Instituts forsøgs-kursus for langtidsarbejdsløse kvinder, ligesom Danske Kvinders Nationalråd i første omgang ikke fik bevilget penge i 1987 til det forsøg, de har kørende, og som man bryster sig af i arbejdsministerens redegørelse. De er senere blevet fundet administrativt.

Proceduren viser, at VS havde så inderlig ret, da vi sagde, at al for meget god arbejdskraft spildes med at søge penge fra Herodes til Pilatus, og at der må afsættes penge på tværs til uddannelsesforsøg, som også fagforeninger og kvindeorganisationer kan få del i og gå i gang med. Det har vi spurgt arbejdsministeren om, vi har ikke fået noget svar

endnu, så det venter vi spændt på. Ministeren er her ikke lige i øjeblikket, men vi kan vel få det snart.

Kun få af ministerierne, men dog nogle nævner nødvendigheden af at nedsætte den daglige arbejdstid. Det er efter VS' mening en betingelse, hvis der skal opnås større ligestilling. Den fleksible arbejdstid, som de borgerlige og med dem arbejdsgiverne drømmer om, vil være en pestilens for familielivet og ligestillingen. Den vil gøre det muligt for arbejdsgiverne frit at kunne spille med hensyn til en udnyttelse af arbejdskraften. Det kan jo være fristende for den unge stærke tømrersvend at knokle 60-70 timer om ugen i højsæsonen og tjene en masse penge og så holde en god, lang ferie i vintersæsonen. Det er det, man kalder for bloktid, som arbejdsgiverne vil have. Det hører ind under den fleksible arbejdstid.

Hvad bloktid ville betyde af dårligdomme for den enlige mor eller for tømrersvendens forhold til sine egne børn, tør man knap tænke på. Undersøgelser viser desuden, at det er skadeligt for helbredet at arbejde så ujævnt. Et frit valg, som der nu bliver talt om, så den enkelte selv kan lægge sin arbejdstid, nøjagtig som den enkelte har lyst til, nødvendiggør faktisk, at arbejdsgiverne afgiver deres ret til at lede og fordele arbejdet, og det har jeg ikke fantasi til at forestille mig at de frivilligt vil gøre.

Alle rapporterne fra de forskellige ministerier taler om deltidansættelse. De viser, hvordan deltid rangerer kvinderne ud i de dårligste job. Konklusionen på det er selvfølgelig, at man skal have nedsat arbejdstid for alle, mænd som kvinder, for deltid hæmmer også ligestillingen i hjemmene, hvor kvinderne så kan lave det meste, for de laver nok ikke så meget på arbejdet.

Konkluderende vil jeg sige, at redegørelsen mangler økonomi bag de mange flotte ord, og at den for så vidt også mangler kvalitet. Man ved godt, at der er nogle problemer, men dem forholder man sig kvantitativt til, verbalt set i alle tilfælde. Der mangler i alle redegørelser, også i statsministerens opsummerende redegørelse, et hundrede procent visionerne om, hvordan et samfund, der var ligestillet, kunne se ud, hvor kvinder og mænd bidrog med hver deres erfaringer.

Jeg vil til sidst blot sige til fru Pia Kjærsgaard, at vi alle sammen er et produkt af det